

KATE STEWART

Vyšňělý
cíl

JE ČAS OTEVŘÍT SRDCE DRUHÉMU

THE FINISH LINE

Copyright © 2021 by Kate Stewart

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Klibániová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3355-2 (pdf)

KATE STEWART

Vyšehý cíl

KNIHA TŘETÍ

přeložila Karolína Klibániová

Během čtení si poslechněte seznam skladeb *The Ravenhood*:
shorturl.at/lmFLP

Pro mon trésoir, Maïwenn, a pro všechny čtenáře, kteří se na
tuhle cestu do cíle vydali se mnou. Merci.

PROLOG

TOBIÁŠ

Čtyřicet tři let

Saint-Jean-de-Luz, Francie

„Viens ici, Ezeziel.“ Pojd' sem, Ezechieli. *Vydám se směrem k němu. Paži má nataženou před sebou a v dlani mu spočívá kulatá hnědá mušle, na jedné straně zploštělá. Když si ji chce vzít, odtáhne ruku.*

„Qu'est-ce que c'est?“ Co to je?

„Un clypéastre, un dollar de sable. Lorsque tu en trouveras un, garde-le. Et lorsque tu seras prêt, alors tu le casseras. Mais tu dois le faire bien au milieu pour pouvoir en récupérer son trésor.“ Ježovka okrouhlá. Když takovou ježovku najdeš, máš si ji nechat. A potom, až nastane ten správný čas, ji přelomíš. Musíš se ale trefit doprostřed, aby ses dostal k pokladu, který ukrývá.

„Quand serai-je prêt?“ A kdy nastane ten správný čas?

Prohrábne mi vlasy. *„Tu le sauras.“* To sám poznáš.

Stojím na břehu a házím žabky do pěnících vln, které se mi valí k nohám. Celý ten rozhovor s otcem v den, kdy mě sem přivedl, se mi postupně vytratil z paměti; vybavuji si jen výhled na moře, písek, paprsky ranního slunce, které se za ním rýsovaly, a podivnou mušli, již svíral v dlani. Až během poslední návštěvy v ústavu, když měl otec zrovna jeden ze svých vzácných okamžiků procitnutí mysli, mi obsah naší konverzace slovo od slova znovu přečíkal. Vyprávěl mi příběh

o svém synovi Ezechielovi a s překvapivou jistotou mi zopakoval, o čem jsme se tehdy bavili. Pár minut poté mě požádal, abych jeho syna vyhledal.

Nevím, jestli to bylo znamení, osud, nebo něco jiného, ale když jsem začal stavět svůj dům, hned první den jsem na pláži našel krásnou ježovku. Otec mi náš rozhovor o ježovkách připomněl až o několik let později, ale v tu chvíli jsem dobře věděl, co mě přimělo si ji nechat. Aniž bych tušil proč, věděl jsem, že je něčím důležitá.

Lidská mysl funguje opravdu ironicky a krutě; zejména ta moje. Některé vzpomínky jsem nucen prožívat stále dokola, a přestože bych udělal cokoli, abych se jich zbavil, jsou pořád stejně živé a mučivé, zakořeněné uvnitř mě. A vzpomínky, které jsou mi nejdražší, se naopak mé mysli často vyhýbají. Ale tehdy mi moje vrtkává paměť napověděla a instinktivně jsem si tu ježovku uschoval – a o to je to významnější. Teprve když jsem si vyhledal, co měl vlastně na mysli tím pokladem, pochopil jsem, v jakém byl tehdy duševním rozpoložení; dnes mám k jeho smýšlení velmi blízko.

Kvůli jeho povaze a později diagnostikované schizofrenii od něj moje matka utekla, a tak jsme si nikdy nebyli blízcí, ale dnes mě s ním pojí jakési pouto. Ode dne, kdy jsem ho po letech našel na jedné pařížské ulici, kde vyválený ve vlastních výkalech zběsile vykřikoval nesmysly ve francouzštině na každého cizince, který okolo něj prošel, žiju ve strachu. Když jsem ho tam spatřil, zmocnila se mě hrůza, že mě jednoho dne potká stejný osud – že mě všichni, kdo tvrdili, jak jim na mně záleží, nakonec opustí, protože budu duševně nemocný a nebudu se schopen ovládat. Ten strach mě ochromil a celá léta mi bránil se s kýmkoliv sblížit, komukoliv plně důvěřovat.

Láska pro mě vždycky byla něčím podmíněná... dokud jsem nepoznal ji.

Moje matka vlastně nikdy nepochopila, jak moc je můj otec nemocný. Myslím si, že došla k závěru, že se prostě zbláznil. I když je to tak trochu pravda, on si to nevybral. Nerozhodl se, že se nechá ovládnout jakousi svou temnou stránkou, i když přesně tak to podle mě vnímala až do smrti moje matka. Otec nepodlehł sobě, ale nemoci. A mě celé roky sužoval právě strach z toho, že ji po něm zdědím.

Ted', v téhle fázi hry a v tomhle věku, mám ale velkou naději, že mě jeho osud nikdy nepotká.

Vytáhnu sluncem vybělený kámen ze skrýše, do které jsem ho před časem ukryl, a vydám se k točitému schodišti na útesu, které vede k mému vysněnému cíli. Jsem si naprosto jistý, že tím cílem nikdy nebyl samotný dům. Byl jím dnešek, prozření – okamžik, kdy můj rozum a srdce přestanou být v rozporu.

Kdybych měl svou životní cestu shrnout jedním slovem, byl by to dnešek. Všechno, co jsem kdy udělal, směřovalo k tomuto okamžiku. Ironické je, že jsem kvůli spřádání plánů a intrikám netušil, že bych se takového dne mohl dožít. Osud po mně hodil moje karty a karma se mnou vytřela podlahu.

Štěstí jsem vždycky přehlížel, ale ono přálo mému oportunistickému já natolik, abych si nyní byl vědom toho, že při mně někdy stálo, zatímco jindy bylo v nedohlednu.

Beru to na vědomí, štěstí. Můžeš se za to jít bodnout.

Ale pokud budu nucen svůj život poměřovat s nepředvídatelnou rukou osudu, který může stát při mně i proti mně, nezbyde mi nic jiného než ji pokaždé odrazit. Budu si muset vybrat něco jiného, podle čeho svůj život měřit, úplně jinou entitu, vesmírnou sílu, která trumfne všechny ostatní – ji.

Bez ní by neměly smysl ani moje cíle, ani dnešní den.

Ona se totiž nemýlila. Záleží jen na nás dvou, na tom, co k sobě cítíme a co jsme v sobě našli. Cesta, kterou jsem urazil, abych se dostal až sem, by byla k ničemu, kdybych neměl někoho, s kým bych se na ni mohl ohlížet. A neexistuje nic, co

by víc vypovídalo o tom, že za něco stojím, než pohled ženy, která mi na té cestě byla společníkem a která mi pomohla proplout tím nejhorším.

Je mým zrcadlem, mým soudcem a, jak se ukázalo, taky mým jediným cílem. Zachránila mou umírající duši, nasměrovala ji, když jsem sešel z cesty, a pořád mě vede dál. Je hvězdou, jejíž záře se nedá ignorovat – bez ohledu na to, jak moc bloudím.

V životě není nic mocnějšího než životní cíl. Tolik let jsem žil v přesvědčení, že mým cílem je něco úplně jiného – dokud mi ona neukázala pravdu. Vždycky jsem se považoval za osamělého poutníka, dokud se mi neprodrala do cesty jako soupeř, milenka, učitelka, důvěrnice a nejlepší kamarádka.

Za vším podstatným, co jsem během svých dnů tady na Zemi prožil, bude vždycky stát ona.

Kdyby se mi tehdy podařilo zahodit svůj cíl, kdybych si úspěšně podkopal půdu pod nohama, nikdy bych se nedozvěděl, že existuje takový pocit naplnění. Nikdy bych v sobě nenašel takový klid. Dávno by se mě zmocnila panika a ovládla mě natolik, že by nebylo návratu.

Až poprvé vejdu do svého vysněného domu, navždy se přestanu ohlížet na to, jak krutá byla cesta sem, i na to, jak velkou část jsem jí musel ušlapat sám. Budu si místo toho vážit každé překážky na cestě, každé, až na jednu ztrátu, která byla tak strašně nemilosrdná, že se z ní už nikdy nedokážu oklepat. Nikdy. Byla to rána tak bolestná, že nenastane den, kdy by přestala bolet.

Můj bratr.

Její záchránce.

Nezhojitelná jizva, která se nikdy úplně nezacelí, a důkaz mé vyčerpávající pouti. Jsem právě v půli cesty na vrchol útesu, když mi v kapse zabrní telefon.

Hrdlička je v hníždě.

Vycítil jsem, že je poblíž. Slyším, jak seshora z domu za běhu křičí mé jméno. V jejím hlase je zřetelná panika a vzrušení. Rozbuší se mi srdce a začnu brát schody po dvou.

„Slyším tě, mon trésor,“ odpovím a zrychlím krok. V ruce svírám křehký dar a srdce mi div nevyskočí z hrudi. *Vždycky tě uslyším.*

Přemožen pocity kývnu na dva havrany na pozemku za domem, projdu kolem nich a vejdu zadním vchodem dovnitř. Beau si mě na přivítanou jako vždycky poměří, než mi dovolí podrbat ho za ušima. Postupem času jsem se naučil ho snášet, přestože má pořád až komicky majetnické sklony, když jde o naši ženu.

„Bonjour, ty jeden žárlivej neřáde.“

Ze všech plánů, které jsem v životě měl, jsem nejvíc pracoval na uskutečnění právě tohoto. Ale pokud je tu s ní Beau, znamená to, nejen že dostala mou zprávu, ale že pochopila onen skrytý dvojsmysl.

Sejdeme se v cíli.

Přestože jsem v tomto domě poprvé, jelikož jsem do něj bez ní odmítal vkročit, když procházím kolem kovaného zábradlí schodiště, nevěnuji mu nejmenší pozornost. Vím totiž přesně, kde ji najdu. Tenhle sen se mi za ta léta zdál už tisíckrát a moje srdce i rozum ví, kudy mám jít.

Lehký vánek mě vede dlouhou chodbou se španělskou dlažbou a karamelovými zdmi s hrubým povrchem. K tomu, aby se dům dal považovat za panské sídlo, mu chybí ještě pár místností, ale přitom je hodný královny.

Detailů, kterých si po cestě všímám, je málo, protože veškerou mou pozornost poutá něco mnohem zajímavějšího. Moji bušící hrud, která je tak splašená, jako když jsem za ní naposledy přišel s žádostí, pohlcují plameny a touha. Tehdy jsem se

bál až na půdu, stejně jako teď. Báł jsem se, že mě odmítne vzít zpátky. Že uvěřila mým lžím. Že jsem jim i já věřil tak dlouho, až jsem sám sebe přesvědčil, že jsou pravdivé.

Před dvanácti lety jsem ji vystrnadil ze svého života. Tím jsem ztratil sám sebe a přišel tak o svůj cíl, svůj účel a svůj pitomý rozum.

Za více než polovinu těch let, které jsem strávil bez ní, vděčím svému strachu, pocitu viny a sebeodsuzování.

Dnes se za ní vydávám jako nový člověk; díky rokům, které jsme ztratili, a díky těm, které nás přivedly sem. Ona sice nikdy neuvěřila mým lžím, ale já jsem vždy věřil jejím pravdám, její lásce a jejímu věrnému srdci.

Protože mě zachránila.

To, že jsem si získal její srdce, je mým největším životním úspěchem. A to srdce je teď mým nejcennějším pokladem.

Pokladem, který se každý důstojný zloděj pokusí ukrást.

Pokladem, který se mnozí již ukrást pokusili, ale neúspěšně. Protože jsem se o to zatraceně dobře postaral. Kdysi bych se takhle nechlubil, že se mi podařilo ji získat, protože mě to taky hodně stálo. Kdysi mě až příliš sžíral pocit viny, než abych něco takového mohl prohlásit.

Kdysi... to zatraceně bolelo.

Tehdy jsem se choval sobecky, stejně jako si ji sobecky přivlastňuji i teď. Bez výčitek, protože touha převažuje nad pocitem viny... aspoň většinou.

Po třiačtyřiceti letech života jsem si jistý, že ona je to jediné, bez čeho nemůžu žít.

A dalších třiačtyřicet let nebudu milovat *nikoho* jiného.

Ona byla zamilovaná mnohokrát. Takovou už má povahu. Její láska z ní udělala člověka, kterým je dnes, ale moje srdce je nenasytné a existuje jen jediný člověk, kterému patří. Nikdy se nic nevyrovnalo a ani nevyrovná tomu, co ve mně vzbuzuje ona.

Moje sobectví, ambice, žárlivost a chamtivost mě málem stály budoucnost, málem mě stály ji.

Od chvíle, kdy mě vzala zpět, jsem se každou minutu strávenou s ní kál a čekal na tento den.

Až si odpykám svůj trest.

Můj trest je v tuhle chvíli u konce a já jsem oficiálně svobodný muž.

Právě proto ji musím najít. Hned teď.

Spalující touha a svírající se hrud' mě donutí přidat do kroku. Beau se mnou drží krok, odhodlaný dovolat se její náklonnosti jako první.

„Táhni, psisko, dneska v noci bude jenom moje.“

Beau můj příkaz ignoruje a dál poskakuje vedle mě. Přepavit ho sem trvalo přes měsíc a potom dalších šest týdnů strávil v karanténě, než se poprvé podíval do tohoto domu. Zdá se, že si za tu krátkou dobu stihl začít dělat nároky na pozici hlavy domácnosti.

„Padej. Okamžitě. Jinak už ti nikdy neudělám steak.“

Nastraží uši, jako by si uvědomil, že mu hrozím, a když zastavím, udělá to samé a začne mi kroužit před nohama. Lusknu prsty a on mi nejprve věnuje stejně nevzrušený pohled, jakým se já dívám na něj, a potom se odebere pryč.

Parchant.

Když dorazím do cíle, najdu ji přesně tam, kde jsem ji čekal – sedí na židli na balkoně a větrem pocuchané vlasy jí poletují kolem obličeje. Ruce má položené na široké hliněné římse a sleduje třpytící se moře. Na sobě má bílé hedvábné šaty s hlubokým výstřihem do V na zádech, který odhaluje každý centimetr její páteře. Slunce ji zalévá zlatavou září, a když vidím jemná křídla vytetovaná podél jejích ramen, najednou jsou mi těsné kalhoty. Žízlivýma očima ji hltám se směsicí touhy a úlevy.

Tohle byl tisící a poslední krok – dostat ji sem.

Čekám, až vycítí, že jsem nablízku. Nestojím u dveří ani vteřinu, když ztuhne a zpozorní. Její divoké tmavomodré oči vyhledají ty moje a já ji pozoruji a cítím, jak mi hrdlo svírají emoce.

Od toho dne na parkovišti ve Virginii, kdy jsem neměl nic kromě oblečení, ve kterém jsem přijel, omluvu, jež nikdy nemohla stačit, a odhodlání získat si ji zpět, udržet si ji, znovu si vydobýt to, co jsem před lety ukradl, jsme ušli pořádně velký kus cesty.

Skutečně jsme toho urazili dost.

Byla to pořádná dálka.

Zdá se mi, jako by od té doby uběhla celá věčnost.

Dalo by se říct, že jsem celou dobu čekal... ale čekání je teď u konce.

Za několik vteřin budu mít konečně vše, co jsem si předsevzal. Když projdu dveřmi a vyrazím směrem k ní, na mysli mi vytane první den mého trestu. Během zlomku vteřiny, který mě od ní dělí, to celé prožiju znovu.

*„Nikdy jsem nebyl opravdu šílený,
kromě okamžiků, kdy se někdo dotkl mého srdce.“*

– Edgar Allan Poe

KAPITOLA PRVNÍ

TOBIÁŠ

Tricet sedm let

První den v pekle.

Ze spánku mě náhle probudí tíha na prsou. O vteřinu později mě do nosu udeří horký, páchnoucí dech. Otevřu oči a spatřím nezaměnitelný stín čtyřnohého ďábla.

Na hrudi mi hrdě stojí zběsile vrčící pes, do brady mě šlehají provazy slin a v uších mi zní chraplavý štěkot.

„Psychopathe.“ *Psychopat.* Zabručím a snažím se setřást šíleného francouzského buldočka, jehož štěkot se s každým mým pokusem ho odehnat ještě stupňuje. Moc neváží, ale podle toho, jak si vyskakuje, musí mít neuvěřitelně velké ego.

Ten hajzl na mě nepřestal vrčet od chvíle, kdy jsem včera vešel do dveří, což Cecílii připadalo náramně zábavné.

Mně už tolik ne.

Posadím se v potměšlém pokoji a nahmatám vedle sebe na posteli prázdné místo. Beau, jmenovec, na kterého je tohoto jména škoda, na mě ňafe z druhé strany postele, kde ještě před pár hodinami spala ona. Sedí na zadku a štěká na mě, aby si pojistil, že ho budu zatraceně nesnášet.

Známe se jen pár hodin a už teď jsem si jistý, že mu jeho plán vyšel.

S pocitem napětí způsobeným tím, že se vytratila z postele, vyhlédnu z okna a vidím, že tam panuje ještě stále tma jako o půlnoci.

Přejeďu si rukou po tváři a začne mě přepadat strach.

Ukázal jsem se tady po osmi měsících, slíbil jí modré z nebe, spoustu vysvětlení a dobrou snídani a zavázal jsem se, že si získám její náklonnost. Místo toho jsem si zběžně prohlédl dům, osprchoval se a odpadl únavou. Kromě úlevy, kterou jsem pocítil, když jsem prošel vchodovými dveřmi, a horké páry, která mě uvolnila tak, jak se mi to nepodařilo už celá léta, si toho moc nepamatuju.

Slíbil jsem jí toho tolik a kvůli vyčerpání se mi podařilo selhat pouhou hodinu poté, co jsem své sliby vyslovil. Po vyprchání adrenalinu jsem odpadl jako mrtvola.

Co to kurva má být, Tobiáš?

Odhodím příkrývku, obléknu se do věcí, ve kterých jsem včera přijel, a vklouznu do bot.

Rozhlédnu se po místnosti a hledám hodiny – na jedné z polic s knihami zahlédnu malý budík, který bude nejspíš starožitný – je celý ze zlata a navrchu má dva zvonky – a podaří se mi rozluštit, kolik ukazují ručičky.

Čtyři ráno.

Časový údaj, kterým se začíná můj první den v pekle.

Navíc jsem si celkem jistý, že Cecílie teď někde plaší.

Merde. Do prdele.

Doufal jsem, že prospí celou noc, ale bylo mi jasné, že to se nestane. Byl jsem z šestatřicetihodinové cesty sem vyřízený a zalomil jsem to dřív, než jsme měli šanci pořádně si promluvit. V podstatě jsem upadl do bezvědomí, než jsem jí stačil vysvětlit jediný z důvodů, proč jsem se neukázal dřív. Vzpomenou si, jak se před spaním převlékla do flanelového pyžama s dlouhými rukávy a kalhotami, zatímco já jsem se utíral do ručníku. Tenhle detail si vybavuji, protože mi přišlo vtipné,

jak moc si dala záležet, aby bylo jasné, že se mi za můj návrat neodmění – svým tělem. To jí ale vůbec nezabránilo v tom, aby mě svlékala očima, když si myslela, že se nedívám.

Jsem si jistý, že vstává brzy, když má otevírat kavárnu, ale nyní je tak brzy, že se nemohla ani pořádně vyspat. Zato já jsem celou dobu spal jako zabitý. Vyspal jsem se lépe než za posledních pár let, protože jsem ležel v její posteli. Víím, že právě to je důvodem, proč se ona nevyspala.

Kvůli *mně* a mému velkolepému návratu do jejího života.

Sice mi pootevřela dveře na dva prstíčky, ale pořád ještě pevně svírá kliku, a jestli to podělám, je připravená ty dveře kdykoliv zabouchnout a nechat mě trčet venku. A zatím jsem se opravdu předvedl.

Nespokojeně si povzdechnu, zatímco na mě Beau dál vříská, jako kdyby se mi snažil vyhlásit válku. Nevydržím to a vřískání mu oplátím.

„Putain, tais-toi!“ *Drž hubu!* Beau okamžitě zmlkne, zakloní hlavu, sleduje mě svými černými očima a přemítá nad mým autoritativním tónem.

„Couché.“ *Dolů.* Beau bez problémů poslechne. Jednoduché povely zvládá na jedničku. Jasně těm příkazům rozumí, ve *francouzštině*.

Můj zrak se začne přizpůsobovat šeru a vidím, jak mi okolo nohou poskakuje pes se špičatýma ušima. Ačkoliv bych se nejradši hned vydal za ní – ať už je kdekoliv –, nemůžu si pomoci a ze zvědavosti se začnu rozhlížet po ložnici. Tenhle pokoj je úplně jiný než ten, ve kterém jsme se seznámili – pokoj v domě jejího otce, kde jsem s ní manipuloval, šukal ji a ničil, předtím než jsem ji začal uctívat a milovat.

Tvrdila mi, že její bydlení není nic moc, ale každý kout domu žije barvou, je z něj cítit inspirace, přináší pocit klidu.

Jako by každou místnost pečlivě navrhla tak, aby jí byla útočištěm a zároveň důkazem jejího růstu. Cítím ji tu, vidím

všechny ty nepatrné kousky jí v každém uměleckém díle, v každé učiněné volbě.

Rozsvítím na psacím stole vitrážovou stolní lampičku, koupenu zřejmě ve starožitnictví, prohlédnu si několik knih v pevné vazbě, které ještě nestačila založit do knihovničky, a zaostřím na pár ručně psaných poznámek ležících vedle štosu bankovek. Na jedné je vypsaný seznam úkolů.

Uspořádat potravinovou sbírku na Den díkůvzdání. (Vyložit u Meggie's)

Vstoupit do obchodní komory.

Přihlásit se na kurz vaření?

Hot jóga?

Dámská jízda s Marissou?

Čtenářský klub?

Nechat se sbalit panem Hezounem?

Uhasím doutnající vztek a rozhodnu se, že naši ranní konverzaci nezačínám slovy: „Kdo je sakra pan Hezoun?!“

Jelikož se teď nacházím v nemilosti, bojuji se svými přirozenými instinkty dominance, abych se s ní mohl nejdřív usmířit, než jí vyhlásím jakoukoliv válku. A když říkám „válku“, mám na mysli nefalšovanou bitvu o to, abychom se všemi možnými způsoby pokusili vytáhnout z pod trosek naší minulé zatracené války to, kým jsme bývali.

Znepokojen svým zjištěním se ji vydám hledat do kuchyně. Když zjistím, že kuchyň je prázdná, rozhostí se ve mně neklid,

ale při pohledu na french press na kuchyňské lince se neubrání úsměvu. A v tu chvíli mě začne pálit na hrudi z toho, v jaké dvojsečné situaci se nacházím.

Jsem sice tady, jsem s ní, ale ne tak, jak bych chtěl.

Pokud ji chci získat zpátky, bude to vyžadovat trpělivost, která je bohužel mým slabým místem.

Už je to příliš dlouho, co jsme byli doopravdy spolu. Uběhlo už tolik nemilosrdných let. Ode dne, kdy jsme byli naposled vzájemně propletení, kdy jsme si vyznávali lásku na Romanově zahradě... Těsně předtím, než nás rozdělily naprosto děsivé okolnosti. U některých z nich jsem byl dokonce na vině já sám.

Všechny překážky, se kterými jsem od toho dne před lety až do dneška musel potýkat, abych se dostal sem, přes práh jejího domu, včetně těch, které jsem musel překonat za posledních osm měsíců, mi připadají jako zasloužené.

Ale i když je teď blízko mě, není *se mnou*. Alespoň prozatím.

Když se rozhlednu po kuchyni a nikde nevidím žádný vzkaz, začnou se mi do mysli vkrádat pochybnosti. Instinkt mi napovídá, že v domě ji nenajdu. Vypustím Beaua zadními dveřmi ven, do tváře mě udeří chladný poryv větru a pomalu se mě začíná zmocňovat panika.

Že by odešla?

Sleduji tu její obludu s napoleonským komplexem, která na mě vrčí, zatímco vyrábí ranní bobek, a na čele se mi hromadí pot. Je jasné, že se nevyhneme problémům, ale z toho největšího mi duní ve spáncích.

Mohl bych jí mít za zlé, kdyby opravdu odešla?

Včera udělala velký krok, ale jakmile opadlo opojení z mého náhlého příchodu a dostavilo se vystřízlivění, cítil jsem, jak se ode mě opět vzdaluje do bezpečí.

Dohlížím na Beaua z verandy a dýchám si do dlaní. Babí léto je pomalu pryč a zdá se, že chladné počasí dorazilo ze dne na den, stejně jako já, bez dostatečného varování. Scházím po

schodech do zahrady a podzimní chlad mi proniká až do kostí. Když ji spatřím, znovu se mi uleví. Hrbí se nad zemí, ozářená jen světlem z kůlny, a ve flanelovém pyžamu a černých chlupatých válenkách obdělává záhon.

Roste ve mně touha dotknout se jí, ochutnat ji, opíchat ji, získat ji zpět. Je to živočišná potřeba, které odmítám podlehnout, i když celé mé tělo svírá bolestivá touha, a já vím, že ona je na tom stejně.

Takoví zkrátka jsme.

Když jde o nás dva, láska se skrývá v každém gestu – v každém pohledu, v každé hádce, v každém milování. I v téhle chvíli, kdy se oba snažíme prokousat svým strachem, i když každý z nás odlišným, se skrývá láska.

To je skutečnost, kterou mi nechtěla dovolit popřít. Skutečnost, se kterou jsem se smířil. Síla potřebná pro boj, který mě čeká. *„Bez ohledu na to, jak k tomu došlo, mezi námi něco bylo a stále je. Ukradl jsi mi srdce a nechal jsi mě, abych tě jím milovala, a zatračeně dobře ses postaral o to, abych věděla, kde má moje srdce domov.“*

Musím tomu věřit. Prostě musím. Její slova jsou mou hnací silou. Uběhlo sice pouhých osm měsíců, ale cesta zpět k ní mi připadala jako celá věčnost.

Za vším, co mezi námi bylo, vždycky stála láska. Ona byla dost odvážná na to, aby mi to připomínala, dokud mi nezbylo nic jiného, než se tomu postavit čelem a té lásce se poddat.

Miluju ji natolik, že nesnesu pomyšlení, že se tohle bude táhnout být jen další den – vlastně i jen jedinou pitomou hodinu. Ale zvládnou to. Kvůli ní v sobě najdu dostatek trpělivosti.

A na oplátku nebudu chtít skoro nic.

Cestou domů mi věnovala ostrážitý pohled a dívala se na mě jako na cizího člověka, kterému se snaží porozumět. Ve stejné strnulé pozici je i teď, když do země zarývá lopatku. Je připravená vyrazit do útoku.

Když se k ní přiblížím, vím, že je jen otázkou času, než mě vycítí. Vždycky pozná, když jsem poblíž, stejně jako to mám já s ní.

Beau, ten nenasytný hajzl, se k ní dostane jako první.

„Ahoj, zlato,“ zašeptá ochraptělým hlasem svému psovi, sundá si špinavou zahradnickou rukavici a začne mu přejíždět prsty po hřbetě. Když promluví, neobtěžuje se podívat svým směrem. „Vzbudil tě?“

„Na tom nesejde. Vždyť tady ale mrzne. Přinesu ti kabát.“

„To je v pohodě.“ Znovu si nasadí rukavici a pokračuje v práci. Nejdříve odhodí kus hlíny stranou a potom vezme nádobu s trsem chryzantém.

„Měla jsi zlé sny?“ zeptám se, protože vím, že právě ty jsou alespoň z části na vině.

„Nemívám je snad každou noc?“ odpoví kousavým tónem.

Kleknu si vedle ní, zatímco ona dál ryje do hlíny.

„Potřebuješ pomoc?“

„Ne. Zvládnou to sama.“

„Povídej,“ pobídnu ji a sleduji její profil zalitý teplým světlem. Ryje a bodá – stejně jako její mlčení – a já jí v tom nijak nebráním. Je buď nervózní, nebo ublížená.

První den, Tobiáší.

„Mluv se mnou, Cecílie.“

„Možná nechci.“ Její odpověď je tichá, tak tichá, že si nejsem jistý, jestli chtěla, abych ji slyšel. Ale neobtěžuji se s nasazováním výbroje. Už vyhrála. Teď není čas na rozepře. Teď bych to měl jednoduše vzdát. Tak zatraceně moc mi chyběla. Jak plynuly měsíce a roky, občas jsem si říkal, jestli jsem si svou touhu a náklonnost k ní zčásti nevymyslel. Tahle teorie šla do háje ve chvíli, kdy jsem po letech odloučení vstoupil do zasedací místnosti, abych se s ní utkal. Byla to jen další lež, kterou jsem si během dnů a měsíců poté, co jsem ji poslal pryč, jenom namlouval. S láskou ale není rozumná řeč. Lásku

nezajímají žádné okolnosti a je jí úplně jedno, do jakého stavu vás přivádí. Je to neúprosný a nelítostný cit, který vám nikdy nedovolí lhát si do kapsy.

S očima upřenýma na její profil toužím po jejím oceánově modrém pohledu. Sedím na patách a připravuji se na první z mnoha bitev.

„Proč zrovna teď?“ zeptá se, vytáhne z květináče chryzantému a zasadí ji do připravené půdy. „Počkal jsi, až začnu žít *nový život*. Nový život, kterého ty nejsi součástí. Který se k tobě vůbec nehodí. Proč?“

„Musel jsem...“ Když mi věnuje příkrý pohled, poraženě vydechnu. „Ať ti teď řeknu cokoli, bude to znít jako výmluva, ale měl jsem svoje důvody, spoustu důvodů. A o všech ti povím.“

Krátce přestane udusávat hlínu kolem květiny. „Poslouchám.“

„Promiň, že jsem usnul. To bylo to poslední, co jsem chtěl udělat. Byl jsem utahaný z letadla.“

Neobtěžuje se ptát, odkud jsem přiletěl. Buď je až moc zvyklá na to, že o mém životě nic neví, nebo hůř – je jí to jedno.

„Byl jsem pracovně v Dubaji, kvůli Exodu. Právě jsme koupili jednu společnost. Byl to můj poslední úkol coby generálního ředitele, než moji pozici převezme Shelly. Několik dní jsem nespál. Když jsem všechno vyřešil, vydal jsem se rovnou za tebou a...“

„Rovnou za mnou?“ Odfrkne si. „Vlastně máš pravdu, To-bíáši. Cokoli teď řekneš, bude to znít jako výmluva. Měl by ses vrátit do postele.“

„Vysvětlím ti to.“

„Nejsem si jistá, jestli mám teď o nějaké vysvětlování zájem.“

„Zasloužíš si odpovědi, a navíc je tu strašná kosa. Pojdme si promluvit dovnitř.“

Cecilie můj návrh ignoruje a dál se věnuje rytí, jako by mě neslyšela.

„Jen tak se mě nezbavíš,“ zašeptám tiše, i když vím, že se tím nic nezmění. Nechce ode mě nic slyšet; zatím. Vstanu a udělám pravý opak toho, co jsem právě řekl – zamířím dovnitř a zpátky do její ložnice. Tam z komody vylovím mikinu s kapucí a vydám se zpátky ven. Zrovna sází další várku chryzantém. Natáhnu k ní ruku s mikinou.

„Ne, díky.“

„Cecílie, vždyť mrzne.“

Vstane, sundá si rukavice a vytrhne mi mikinu z rukou, načež si ji přetáhne přes hlavu. Potisk s univerzitním logem mi připomene, že jsem prošvihl čtyři roky jejího života strávené na vysoké škole, několik letních prázdnin ve Francii a následující léta. Připomene mi, že toho spoustu prožila beze mě. I když jsem si denně nechával podávat hlášení o tom, jak se jí vede, a o dění v jejím osobním životě, které jsem dokázal snést, nikdy jsem neznal všechny intimní detaily. Nedokázal bych to unést. Ale nejednou jsem byl příliš zvědavý a pak jsem se musel opít do němoty, čímž jsem se připravil o jakýkoliv pokrok. Teď stojí přede mnou a ostražitě mě pozoruje, a mně i přesto žilami proudí jiskry, když je mi tak blízko. Naše vzájemná přitažlivost je hmatatelná, je to neustávající puls, který mezi námi tepe ode dne, kdy jsme se poznali. I v tom kalném žlutém světle vidím drobné pihy na jejím nose. Je dokonale symetrická, od tvaru obličeje až po malý důlek na bradě. Pomalu k ní začnu natahovat ruku a ona ustoupí.

Už teď mi dává pořádně zabrat a každá rána od ní bolí jako čert. Zasunu ruce do kapes u džínů a špičkou boty si pohrávám s uvolněným kamenem, který lemuje její zahrádku. „O čem ten sen byl?“

Kousne se do rtu, a když promluví, zvedne ke mně svůj nepřítomný pohled. „Kdybych to měla vyložit podle Freuda, tak asi byl o tom, že tě vlastně doopravdy neznám.“ Znovu si klekne. „Nevím ani, jakou používáš zubní pastu.“

„To se dá jednoduše napravit. Co dalšího?“

„Nevzpomínám si.“

„Lžeš. Vsadím se, že jsi tady venku kvůli tomu snu. Protože tě *znám*.“

Ztěžka vydechne. „Tohle bylo potřeba zasázet.“

„Tomu se říká multitasking,“ znovu si kleknu a poodstrčím ji, abychom se podělili o pracovní prostor. Popadnu další lopatu z předpotopní dřevěné bedny s nářadím, která stojí na kamenném chodníku za námi.

„Je brzo, jsi unavený a já tvoji pomoc nepotřebuju.“

„Budeme spolu. Dnes, zítra i pozítří, Cecílie.“

„Prostě... mě nech být, Tobiáší.“ Její třesoucí se hlas mi řekne vše, co potřebuji vědět. Vstane, dojde k velkému pytli se zeminou a přitáhne ho ke mně. Nesnažím se jí pomoci, protože jsem si celkem jistý, že kdybych se k ní pokusil přiblížit, probodla by mě lopatkou.

Je našťvaná. Čekal jsem to, ale stejně to bolí. Včera jsem se jí vměstnal do života podobně, jako když jsme se kdysi dali dohromady, a i když už to dál dělat nechci, moje touha je příliš silná.

Svěsí hlavu, jako by věděla, jaký zápas se ve mně odehrává, ačkoli jsem se ani nepohnul. „Nechci se hádat, Tobiáší.“

„Odkdy se sakra bojíš konfliktu?“

„Nebojím se.“ Zlehka protrhne pevný plast – jako velmi, velmi našťvaná zahradnice. „Jen ti teď nemám co říct.“

„Kolika lžemi se mě pro začátek pokusíš nakrmit?“

Její tmavě modré oči se zalesknou. „Vybudovala jsem si tu život, i když jenom dočasně, a kvůli tobě ho neopustím. Znova už ne.“

„Vlastně se vůbec nedivím. Máš našlápnuto na přímo vzrušující život. Hot jóga? Obchodní komora?“ Zatnu ruce v pěsti, ale paže nechám volně viset podél těla. Tohle je hádka na jindy.

„Samozřejmě, že jsi mi proslídil byt. To jsi celý ty – vpadnout mi do života a narušit mi soukromí po tom, co jsme se roky neviděli.“

„Věděla jsi, do koho ses zamilovala.“

„To neznamená, že jsem to chtěla.“

„Když jde o nás dva, na čase a odloučení nezáleží. To už je teď jasné.“

„Ale záleží. Záleží na tom. *Mně* na tom záleží. Víím, že jsem řekla, že to s námi zkusím, ale co přesně si myslíš, že se stane? Že zapadnu do starých kolejí, bez otázek, s roztaženým nohama a srdcem dokořán? Už nejsem ta holka, kterou jsem bývala, ani žena, kterou jsi znal.“

„Znám tě, takže kurva dobře víím, že to tak není. Kdybys už nebyla schopná být tou ženou, která odpouští a miluje tak, jak to dokážeš jen ty, včera večer bych nespál ve tvé posteli. Co se týče plánů, o těch nemám ani ponětí, protože jsme si ještě nepromluvili tak, jak bychom potřebovali, ani jsme *spolu* nenaplánovali jedinou podělanou věc. Teď jsme ve fázi vyjednávání. Co se ti sakra zdálo?“

„Co asi?“

„Neopustím tě. Ani dnes, ani zítra, ani pozítří. Ani až napřítí a uschne. To bych do sebe radši nasoukal Big Mac.“

To jsem neměl říkat.

„Tobě to připadá vtipný?“ Ušpiněná od hlíny mě probodává pohledem a v očích se jí lesknou výčítky a stopy hněvu.

„Myslím, že když k tomu budeme přistupovat se smyslem pro humor, prolijeme méně krve, ale podle tvého výrazu soudím, že máš na to jiný názor.“

„Bydlel jsi s ní.“ Její přiznání je sotva hlasitější než šepot.

„Zdálo se ti o Alicii?“

„*Ona* tě znala. Nechal jsi ji, aby tě poznala. Věděla, jakou zubní pastu používáš. Pravděpodobně ti každé ráno pomohla

vybrat, kterou z těch tvých podělaných kravat si vzít na sebe. To všechno jsi jí dovolil.“

„Přestaň,“ zavrtním hlavou a nenávidím směr, kterým se situace ubírá, „takhle nad tím nepřemýšlej.“

„Mě jsi odhodil a s ní jsi žil. Já jsem ani jedinkrát neviděla, kde bydlíš.“

„Ale viděla. Viděla jsi jediné místo, které jsem kdy považoval za domov. Tu díru na kraji města, kterou vlastnila moje teta. To byl jediný domov, který jsem v Triple Falls měl. Všechno ostatní byly v podstatě jen noclehárny, kde jsem trávil noci mezi služebními cestami. Od smrti rodičů jsem opravdový domov neměl. A nebydlel jsem s ní.“

„Rozhodně to tak vypadalo.“

„Protože jsem tě v tom domnění nechal.“

„Jak jinak,“ uchechtne se podrážděně.

Nemůžu si pomoci, moje reakce je kousavá. „Ty máš co říkat, Cecílie. Copak si nepamatuješ, že když jsi přijela potom, co jsi opustila svého snoubence, se kterým jsi *bydlela*, na prsteníčku jsi měla zasnubní prsten s podělaným dvoukarátovým šutrem? Nebo na něj pořád zapomínáš?“

Uklidni se, Tobíáš. Hned teď, kurva.

Zavřu oči, protože se děším reakce na mou uštěpačnou poznámku.

„Jak se opovažuješ,“ zaskřehotá sotva slyšitelně. „Takže je to moje vina? Musela jsem jít dál. Nedal jsi mi na výběr.“

„Já vím,“ polknu. „Omlouvám se. Nechal jsem se unést žárlivostí. Zeptej se mě, na co chceš.“

Odvrátí pohled a její mlčení mě bodá u srdce.

„Musíme si o tom promluvit. Už tak jsme promarnili dost času.“

„*Jste promarnili?*“

„Dobře, *já* jsem ho promarnil, merde!“ Zatnu pěsti. „Jestli chceš jasně určit viníka, беру to na sebe, všechno, jasný? Co se

týče bydlení, mám... *my* máme byt v Charlotte, dům v Paříži, byt ve Španělsku a útočiště v Německu.“

„Ty a Alicia?“

„To jako myslíš vážně? *My*, jako ty a já. Ona nikdy nebyla součástí mé budoucnosti, Cecílie.“

Na chvíli se zamyslí. „A vysněný cíl?“

Přikývnu. „Pořád na mě čeká, ale zatím jsem do něj nevkročil. A *my* dva jsme spolu prakticky bydleli v Romanově domě.“

„To se nedá srovnávat. A stejně to byla jen iluze, že?“

„Ne, nebyla. Ale to, co se ti zdálo, byl jen sen. Víím, že ti připadá, jako by se to opravdu stalo, ale byl to jenom sen.“

„Nebo to bylo varování, které bych měla brát vážně.“

Další bodnutí. Celým tělem mi projíždí bolest. Ale nechám ji vyhrát, klidně ještě tisíckrát.

„Nechodili jsme spolu dlouho,“ nadhodím a povadnu, když vidím, že to ani zbla nepomohlo.

„To *my* taky ne, když už jsme u toho; jestli to, co bylo mezi námi, chceš vůbec nazývat *chozením*.“

„Mezi námi nešlo o žádné chození. Nebagatelizuj to, co nás znovu svedlo dohromady. Zamilovali jsme se a zničilo to nás dva i všechny okolo. Skončilo to zkaženými životy, včetně těch našich. A je to moje vina. Ale teď jsme tady spolu a pořád se milujeme, dokonce víc než předtím, protože si uvědomujeme, co jsme ztratili. Vyrovnat se s tím, co jsem řekl a udělal, s mými lžemi, se vším, co budeme muset vyřešit, bude nějakou chvíli trvat. Ale já přiznávám svoji vinu, protože jsi to po mně chtěla, protože to ode mě potřebuješ, protože to potřebuju udělat sám pro sebe. A jediné, v co doufám, je, že se mě zeptáš na všechno, co chceš vědět, abych ti na to mohl upřímně odpovědět a abychom už dál neztráceli čas.“

Posadí se na paty a sklopí pohled. „Dobře. Tak začni tím, co jsi mi slíbil. Pravdou. Proč ses vrátil až teď?“

„Z velké části to souvisí s realizací plánů, na kterých jsem začal pracovat před více než dvaceti lety, hlavně pokud jde o Tylerovu pozici v Bílém domě. Nečekal jsem, že to bude trvat tak ztraceně dlouho, ale čím déle to trvalo, tím víc jsem si byl jistý, že nejdřív musím dokončit, co jsem začal, abych to s tebou znovu nezvorál. Musel jsem důkladně prověřit těch pár lidí, kterým jsem věřil, že to se Seanem převezmou, abychom my dva mohli...“ Zoufale si povzdechnu. „Nechtěl jsem za tebou přijít a pak hned zase zmizet ještě předtím, než to mezi sebou vyřešíme...“ Zmocní se mě vztek, když si vzpomenu, čím jsem si prošel po tom, co zmizela. „A ty jsi pak zmizela na celých sedm podělaných týdnů, než jsem tě našel.“

„Měla jsem k tomu dobré důvody.“

„Sedm týdnů jsem byl jako vyšinutý, protože jsi zmizela beze stopy.“ Zatnu pěsti ve snaze zmírnit svůj vztek. „Na tom sis dala záležet.“

„Hotovost,“ upřesní, „s tou se dá dostat daleko, jak sám dobře víš. Proto je tenhle dům společně s bistroem napsaný na mou matku.“ Přestane rýt do země. „Možná jsem nechtěla, aby mě někdo našel.“

„Šílel jsem z toho, jak ztraceně moc jsem se o tebe bál.“

„To jsi neměl v popisu práce, už jsem totiž nebyla tvoje. Na tom sis zase dal záležet ty.“

„Vždycky jsi byla moje. Vyhlídl jsem si tě, když ti bylo jednáct, Cecílie, bez ohledu na to, co jsem si o tobě myslel. Možná jsem si to peklo zasloužil, celé ty týdny, kdy jsem nevěděl, co s tebou je. V životě ale nenastane chvíle, kdy bys nebyla pod mou ochranou. Jednou už jsem tě zklamal a udělám sakra všechno, co je v mých silách, aby se to neopakovalo. Věř mi, že než jsem za tebou včera přijel, udělal jsem, co jsem mohl, pro to, aby se za tebou nechystal nikdo kromě mě.“

KAPITOLA DRUHÁ

TOBIÁŠ

Z tváře jí vyprchá veškerá barva. „Co tím myslíš?“

„Přesně to, co máš na mysli. To je další důvod, proč mi trvalo tak dlouho přijet za tebou. Kromě toho, že jsem nejdřív musel uvést do pohybu stovky věcí, potřeboval jsem taky najít pár lidí... a pohrbit je.“ Šel jsem po Romanově bývalém obchodním partnerovi, po tom hajzlovi, který na nás poslal posádku z Miami a zasloužil se o to, že ta konfrontace vyústila v jatka.

Užasle vykulí oči a spadne jí brada. „Jerry? Šel jsi po něm?“
Přikývnu a neunikne mi, že sebou trhne.

„Co jsi udělal, Tobíáši?“

„Ujistil jsem se, že už tě nikdy nebude ohrožovat.“

„Řekl jsi, že mi věříš.“

„Tobě ano. Ale jemu ne. Byl prohnílý až na kost. Chystal odvetu. Viděl jsem to na vlastní oči. Pečlivě jsem sledoval jeho korespondenci i telefonáty. Vždycky pro tebe představoval hrozbu. Kdybych měl všechno pod kontrolou už tehdy...“
Odkáshu si, abych zastavil tok myšlenek. „Byl by od něj pokoj mnohem dřív.“

Upře na mě prosebný pohled. „Co tím myslíš?“

Těď ne. Ještě na to není ten pravý čas, Tobíáši. Hezky jedno po druhém.

„Než jsem ho pohřbil, přiznal se mi. To on poslal miamskou posádku. Chceš znát podrobnosti?“

Polkne a odvrátí zrak. „Ne.“

„Už nikdy mi nemůžeš takhle zmizet.“ Je myšlenkami miliony kilometrů odsud, než se po chvíli vrátí zase ke mně. V očích se jí odráží daň za první z mých přiznání.

Promluvím pevným hlasem, aby mě slyšela přes vlastní hněv. Chci, aby věděla, co ji čeká, kdyby někdy nastala podobná situace. „Zabiju každého, kdo tě bude ohrožovat. Kohokoliv. Skoncuju s ním, Cecílie. Udělám to bez rozmyšlení a bez výčitek svědomí.“

Kousne se do rtu a přejede pohledem po mém těle, než se vrátí ke svému záhonu. Dřepnu si vedle ní. Vítr jí z ramenou sfoukne rozpuštěné vlasy a já jí zbytek odhrnu rukou.

„Děsí tě to?“

„Ne.“

„To proto, že víš, kdo jsem. Známe jeden druhého, Cecílie. Víc než dobře.“

Ona to nepopře. „I tak bys měl dávno vědět, že rozkazy na mě nefungují.“

„Když jde o tohle, je mi to fuk. Trestej mě, jak chceš, ale nikdy ne takhle. Neutíkej před mou ochranou. Jednou tě přinutím, abys mi to slíbila, a schovám si to na další hádku, ke které dojde spíš dřív než později. Nemůžu riskovat...“ snažím se odolat nutkání vytáhnout ji do stoje, zatřást s ní, aby dostala rozum, a vyžádat si, aby mi ten slib dala hned. Je mi ale jasné, že tudy cesta nevede. Ten slib si vyžadují mé sobecké potřeby a emoce. Kromě toho, Cecílie se nikdy nenechá zkrotit. To je částečně důvod, proč mě tolik přitahuje, i když mě to k smrti děsí.

Nastane chvíle ticha. „Jak jsi mě vlastně našel?“

„Přes Seana. Celou dobu věděl, kde jsi. Když jsem vyčerpал všechny zdroje, šel jsem za ním a požádal ho o pomoc. Už mě očekával.“

Pomalu jí to secvakne.

„V camaru je sledovací zařízení.“

„Nainstaloval ho do něj předtím, než ti ho daroval. Nechal tě sledovat a hned, jak jsi sem dorazila, na tebe nasadil dva havrany. Věděl, že jsem strachem bez sebe, ale chtěl mi pořádně otevřít oči. Když jsem toho samolibýho parchanta požádal o pomoc, poznal jsem na něm, že něco tají. Ale když jsem mu vyložil svůj plán, nakonec všechno vyklopil.“

„Jaký plán?“

„Tebe.“

Cecílie se i přes mikinu zachvěje zimou.

„Co kdybychom šli dovnitř a promluvili si tam? Máš úplně modré rty.“

„Jsem v pohodě.“ Zamručí a oklepe si z rukavic hlínu. „I když jsem plnila vaše příkazy a držela jazyk za zuby, vy parchanti jste nikdy nevěřili, že se o sebe dokážu postarat sama.“

„Sean ti to camaro daroval z nezištných důvodů, Cecílie. Dom by to tak chtěl. Ale ať už to mezi námi dopadne jakkoli, vždycky tě budeme chránit. Vždycky. To je bez debat.“

„Vážně? A před tebou mě ochrání kdo?“

Pravý hák.

Polknu. „Přede mnou chránit nepotřebuješ. Jsem ti vydán na milost a nemilost.“

„Do kdy?“

Z podřepu vedle ní jí položím palec pod bradu a otočím její hlavu k sobě. „Jedu v tom s tebou, Cecílie. Dal bych cokoli za to, abych mohl vrátit čas, abych mohl všechno udělat jinak, abych byl mužem, kterého jsi potřebovala. Ale nikdy jsem se nemohl jednoduše nechat řídit tím, co k tobě cítím. Ani teď to není o nic snazší. Po tom, co se stalo, po tom všem, čím jsi prošla, jsem ti musel dát šanci na normální život, šanci, abys mohla začít znovu.“ Když jí zvednu bradu, zamračí se. „A po letech odloučení jsi opravdu začala žít nový život. Záměrně

ses držela dál. Nevrátila ses dokonce ani tehdy, když zemřel tvůj otec a ty jsi měla perfektní výmluvu. Šla jsi na vysokou, vystudovala jsi a zasnoubila ses s jiným mužem. Na prsteníčku jsi nosila zasnubní prsten. Nakonec ses vrátila jen proto, abys prodala firmu. Zbavovala ses všeho, co tě vázalo k Triple Falls i ke mně. Musel jsem tvé rozhodnutí respektovat. Dařilo se ti. Alespoň jsem si to zpočátku myslel.“

„A potom?“

„To už jsem ti vysvětlil. Měl jsem spoustu různých důvodů, hlavně tedy jeden, a všechno ti to povím, ale,“ zavrtím hlavou, „potřebuju ještě trochu času. Ne dlouho. Přisahám, že potom ti všechno řeknu.“

„Myslíš, že bych to neustála?“

„Myslím, že ty ustojíš všechno,“ odvětim upřímně. „Jen je to příliš komplikované, než abychom se do toho pouštěli teď. Jsi nevyspalá. A vsadím se, že jsi nic nejedla.“

Vstane, opráší si pyžamo a já udělám krok směrem k ní, ale ona o krok couvne a uhne hlavou. „Nedělej to.“

„Proč? Protože dobře víš, co se stane, jakmile se tě dotknu?“

„Láska a sex nic nevyřeší, pamatuješ?“

Prohrábnu si rukou vlasy a ona zkříží ruce. V očích se jí odráží spokojenost. Očekává, že to dříve či později vzdám. Posouváme se špatným směrem a ona to vzápětí potvrdí nahlas.

„Snad už to nevzdáváš?“

„Přestaň,“ zavrčím. „Byl to jen sen. Copak na ničem z toho, co jsem ti včera přiznal, nezáleží?“

„Ano i ne, ty sem prostě...“ promne si zčervenalý nos, „ty sem prostě nepatříš.“

„A kam podle tebe patřím?“

„Vždyť sis nepřivezl ani blbej kufr!“ Ruce zatne v pěsti. „Kde teď bydlíš? Kde máš věci, Tobiáši?“

„Naskládané v nákladáku, jeho řidič čeká na můj pokyn. Víc než polovinu mého šatníku tvoří obleky, které v nejbližší

době nemám v plánu nosit. *Bydlím* tady. Můj domov je tam, kde jsi ty. Včera jsem ti to řekl jasně. Víím, že nemůžeme pokračovat tam, kde jsme skončili..." popojdu o krok k ní, ona o krok couvne, a tak začíná naše tango, během kterého se tváří jako poraněná srnka.

„Žiješ osaměle, Cecílie. A za to můžu já. Jsi kvůli mně *zno-va* osamělá. Myslíš, že to nevím? Vzdala ses kvůli mně svého podělaného života, tak jsem udělal totéž. Udělal jsem jedinou věc, kterou jsem mohl, protože jsem chtěl, abys mě brala vážně, až se tu objevím a nebudu u sebe mít nic než oblečení, ve kterém jsem přišel.“

Kousne se do spodního rtu a sjede mě pohledem od hlavy až k patě. „Vzdal jsem se života, který jsem žil víc než dvacet let, a většiny všeho, co s ním mělo něco společného. A to jenom proto, abych sem mohl přijít za tebou a doufat, že mi ještě dáš šanci.“

„Vzdal ses svého *oblečení*.“

„Vzdal jsem se *kontroly*,“ opravím ji. „Což je pro muže, jako jsem já, ta nejtěžší věc na celém tomhle zatraceném světě.“ Udělám krok dopředu a ona tentokrát necouvne. Vezmu její tvář do dlaní; je studená jako led. „Protože *tohle* chci víc než cokoli jiného. Chci tohle, tebe, nás.“

„Běž..." zvedne ruce a sevře mi zápěstí s úmyslem je odtáhnout. „Běž zpátky do postele. Potřebuju čas na přemýšlení.“

„Ne.“

„Tobiáší..."

„Ne, sakra. Nedám ti šanci vymýšlet další důvody, proč ke mně chovat zášť.“ Nakloním se k ní. „Tvoje bolest je moje bolest. Ještě jsme neprobrali všechno.“

„Dnes ne.“ Sklopí oči a zavrtí hlavou, načež se kolem mě protáhne a vydá se k domu. V tu chvíli to ve mně přepne, vyrazím za ní a popadnu ji do náruče.

„Polož mě zpátky na zem.“

„Ne,“ zamumlám, přitisknu tvář k jejímu krku a vdechnu její vůni. Je tak uklidňující, voní jako domov. Ale netrvá to dlouho, protože cítím, že je v mém náručí celá napjatá.

Skloním se, abych ji políbil, a ona uhne.

„Podívej se na mě, prosím,“ požádám ji.

„Tak moc tě nenávidím,“ zašeptá.

„Já vím.“

Zvedne ke mně oči a potom zaostří na mé rty. „Plus rien ne nous séparera. Jamais.“ *Nikdy nás nic nerozdělí. Nikdy.*

Vyčerpaná, bezpochyby kvůli mně, mi položí hlavu na rameno, když ji nesu dovnitř, a Beau je mi v patách, dokud mu před nosem nohou nezabouchnu dveře do ložnice.

„Nevybíjej si svou frustraci na mém domácím mazlíčkovi,“ vynadá mi, když vejdu do koupelny a opatrně ji postavím před sprchu.

„Zavřela jsi vůbec oči?“ zeptám se a otočím kohoutkem.

Jen bezvládně stojí a nereaguje.

„Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho.“ Pomalu jí zvednu mikinu nad hlavu spolu s vrchním dílem pyžama a pak jí jemně stáhnu gumičku z vlasů. Husté vlasy jí splynou podél ramen a mně se při pohledu na ni postaví.

Je nevyspalá, otřesená, tváří se poraženě a mně se to nelíbí. Chci, aby bojovala, ale není ve formě. A je to moje vina.

„Nemohl jsem přijet, dokud jsem nebyl připravený, Cecílie. Nešlo to. Spoléhá na mě příliš mnoho lidí. Měl jsem příliš mnoho rozehraných partií. Musel jsem vymyslet strategii pro odchod a srovnat si to všechno v hlavě. Slibuju ti, že ti to nějak vysvětlím, abys mi porozuměla.“

„O tom pochybuju.“

„Ty lži, které jsem ti řekl, když jsi za mě tak tvrdě bojovala, byly moje poslední,“ zašeptám, vtisknu jí polibek na spánek a rozepnu jí podprsenku. Nemůžu si pomoci – sehnou se a vtáhnou do úst její bradavku. Okamžitě mi vplete prsty do

vlasů a se zataženým dechem se jich pevně drží, zatímco se snaží odolat pokušení.

Jako protiútok vtáhnu do úst její druhou bradavku a sajů. Přejedu jí jazykem po hedvábné pokožce a pak zvednu oči k těm jejím. Její hrud' se prudce zvedá, zatímco mě sleduje, plná touhy a hněvu.

„Potřebuju tě,“ zašeptám a znovu se přísaju k jejímu prsu, čímž si vysloužím tichý sten. Když se od ní odtrhnu, její hrud' se leskne. Pevně ji držím a ona se mi rozpouští v náručí. „Potřebuju tě, Cecílie. Potřebuju, aby ses udělala. Potřebuju tě cítit na svém ptákovi. Potřebuju slyšet, jak křičíš moje jméno. Ale ještě víc potřebuju *tebe*.“

Kleknu si a sundám jí spodní díl pyžama, načež jí pomalu stáhnu kalhotky. Přitisknu rty na její záhyby a vdechnu její vůni. Penis mi pulzuje chtíčem a prosí, abych ho vytáhl z kalhot.

Nedokážu odolat touze ochutnat ji a přejedu jí jazykem podél záhybů. Zaryje mi nehty do kůže na hlavě a vydá ze sebe přerývané zasténání. Užívám si bolest, kterou mi způsobuje, protože konečně bojuje, i když pořád ne dost tvrdě. Odtáhnu se a vzhlednu k ní. Její pohled je plný žhavých plamenů.

Ani jeden z nás se nedokáže ubránit vzájemné přitažlivosti. Nikdy se nám to nedařilo, ať už jsme se nenáviděli sebevíc. Ale k tomu, abych pokračoval, potřebuji víc než jen poddajnost jejího těla.

Postavím se, přejedu jí palcem po bradě a pak ji krátce políbím. Zachvěje se touhou. Její oči vysílají tichou prosbu, ale rty se odmítají pohnout a požádat o to, co potřebuje. Přestože to jsou hotová muka, odtáhnu se od ní.

„Osprchuj se. Já udělám snídani. Ještě si promluvíme.“

Přikývne a zahledí se kamsi do dále, do jiné doby – bez pochyby do chvíle, kdy jsem jí ublížil, protože na nic jiného jsem se nikdy nezmohl.

„Není nikoho, kdo by mě za všechno, co jsem ti udělal, nenáviděl víc než já sám,“ přiznám, než ji pustím a odejdu z místnosti plné páry.

Od chvíle, kdy vylezla ze sprchy, jede na autopilota – bezmyšlenkovitě usrkává kávu a krmí Beua slaninou. Takhle jsem si naši společnou snídani nepředstavoval. Ale vkládal jsem do ní až příliš velké naděje.

„Zeptej se mě, na co chceš,“ vyzvu ji ze svého místa u stolu. Ona se místo odpovědi zakousne do francouzského toastu a kopne do sebe šálek kávy ještě dřív, než já stačím ochutnat první sousto.

Naše oči se setkají, zatímco se snažím polknout, a rty jí zkrvívá slabý úsměv.

„Putain.“ *Krucí.* Popadnu oba talíře, vyrazím s nimi ke dřezu a přitom se snažím to vykašlat.

Od stolu za mnou se veselým tónem ozve: „Snaha byla.“

„Se skořicí jsem ještě nevařil.“ Strčím opečený toustový chléb do drtiče odpadků a cvaknu vypínačem. Za zády mi zaskřípá židle a já vím, co bude následovat. Zavřu kohoutek, otočím se a chytnu se linky za sebou. „Nemůžeš si na dnešek vzít volno?“

Pomalu zavrtí hlavou a já se rozhodnu její lež přijmout.

„Dobře, dej mi pět minut.“

„Cože?“ Zamračí se, její plné rty se nespokojeně zkroutí, a já se cítím, jako kdyby mi vrazila do hrudi dýku.

„Jdu s tebou.“

„Do mojí kavárny?“

„Potřebuju si půjčit camaro.“

„Kam pojedesh?“

„Musím sehnat pár věcí.“

Pokyne směrem ke klíčům na lince a popadne kabelku. „Počkám venku. Zamkni dveře.“

Skloní se k Beauovi, pohladí ho a teatrálně ho políbí a mnou projede osten žárlivosti.

KAPITOLA TŘETÍ

TOBIÁŠ

Jedenáct let

Když bouchnou vchodové dveře, podívám se na hodiny. O vteřinu později utichne hudba. Podle cinknutí lahve o sklenici to vypadá, že nás Delphine do školy za pár hodin neodveze. O to, abychom se tam stihli dostat včas, se budu muset postarat já. Zameškat vyučování by jen znamenalo přitáhnout pozornost a opravdu by se nám nehodilo, aby nám na dveře zakleपालa sociálka, zvláště s ohledem na to, v jakém stavu je náš dům. Uklízet ho beztak budu zase já. Od smrti našich rodičů uplynulo jen pár měsíců, těch nejhorších v mém životě. Dom je na tom pořád stejně špatně. K veselému dítěti, kterým býval, má daleko – lhostejnost a krutost naší tety ho proměnila k nepoznání. Delphine totiž nemá mateřský instinkt a denně nám dává najevo, že jsme pro ni přítěží, o kterou se neprosila. Ale jestli ji lidé zvenčí začnou podezřívát, že není schopná se o nás starat – což není –, přijde o nás, a to prostě nejde. Nedovolím, aby nás s bratrem rozdělili.

Rozhodnu se, že se trochu prospím, nastavím svůj laciný budík a doufám, že se mu do rána nevybije baterie. Uvelebím se na matraci, když vtom přes chodbu zaslechnu nezaměnitelný zvuk bratrova tlumeného vzlykání. Odhodím tenké škrábové prostěradlo a vejdu do Dominikova pokoje. Leží na břiše,

ramena se mu třesou a hlavu tiskne do polštáře, aby utlumil zvuk pláče. Rozsvítím plastovou lampičku, sednu si na okraj postele a on ztuhne. V očích se mu mihne strach, dokud si nevšimne, že jsem to já.

„Už je to pryč, Dome. Jsou pryč. Večírek skončil. Můžeš jít spát.“ Obejmu ho kolem ramen a přes tenký vršek jeho pyžama cítím, jak mu hoří celé tělo. Otočím ho, nadzvednu mu tričko a zjistím, že je celý pokrytý neštovicemi.

Vyděšeně se podívá na svůj hrudník a břicho. „Nic jsem neudělal.“

„Není to tvoje vina. Máš neštovice.“

„Umřu jako máma a táta?“

Z bolesti, která mi sevře hrud, zaskřípu zuby. „Ne. Chvilí tě to bude svědit, ale dostaneš je jen jednou za život.“

„Ty jsi je měl taky?“

„Ano, a posílily mě. Ráno ti přinesu nějakou mast proti svědění.“

Dveře do pokoje se otevrou a zpoza prahu na nás hledí Delphine.

„Co děláte vzhůru?“

Převrátím oči v sloup. „Jak jsme při tom hluku měli asi spát?“

„Byla to dospělácká záležitost. Běžte do postele.“

„Dominik má horečku a neštovice.“ Zvednu mu tričko a Delphine si ho ostrážitě prohlédne. „Nemůže jít do školy. Pošlou ho hned domů.“

„Ale já si nemůžu vzít volno,“ zasupí, „nemůžeme si to dovolit.“

„Tak zůstanu doma já,“ opáčím. „Nemůže tu být sám, když je nemocný.“

„Zameškal bys školu.“

„Nenechám ho tady samotného a těžka.“ Tohle říkával tatínek, když něco myslel vážně, a já doufám, že to nyní bude mít stejný účinek.

Delphine nás chvíli nasupeně sleduje a potom za sebou zabouchne dveře.

„Já ji nenávidím,“ poznamená Dominik šeptem, protože se bojí, aby ho neslyšela.

„Nebudeme tu žít věčně.“

„Vyhodila mi moje autíčka, protože na jedno šlápla.“

„Řekl jsem ti, aby sis je uklízel. Přinesu ti jiná.“

„Vždyť nemáš peníze.“

„To nech na mně.“ Vezmu jí z kabelky další dvacetidolarovku. Většinou vůbec netuší, co má v peněžence, a je příliš opilá na to, aby si všimla, když se jí pár bankovek ztratí. Ještě jednou přiložím Dominikovi dlaň na čelo a vstanu. Celý hoří.

„Kam jdeš?“

„Pro nějaké léky na snížení teploty.“

„A vrátíš se brzy?“

„Hned jsem zpátky.“

Když přejdu přes chodbu k Delphinině ložnici, u dveří mě zastaví povědomé popotahování. Nakouknu dovnitř a vidím ji, jak tam sedí s rudýma očima a prohlíží si fotky rozložené na posteli. Snímky s manželem, který ji opustil pár měsíců před tím, než zemřeli naši rodiče. Přejede po fotografiích prsty, ale pak si všimne, že stojím ve dveřích, a vrhne na mě nepřátelský pohled. „Nechci být ničí matka.“

„K tomu tě nikdo nenutí. Budu ho krmit, koupat, budu s ním chodit do školy. Nedotýkej se ho a nekřič na něj. Všechno to zvládnou sám.“

Odfrkne si. „Jsi ještě dítě.“

„Plus adulte que toi.“ *Jsem dospělejší než ty.*

„Surveille ton langage, petit con.“ *Dávej si pozor na jazyk, ty malej zmetku.*

Utnu další zbytečný spor v zárodku a začnu z jiného soudku. „Potřebuju paralen na sražení horečky.“

Otevře zásuvku u postele a vytáhne jeden ze sáčků s práškem, který si každé ráno, když má kocovinu, dává na jazyk, a já na něj znepokojeně zaostřím.

„Co v tom je?“

„Funguje to stejně jako paralen, jenom rychleji. Rozpusť to ve šťávě.“

„Žádnou šťávu nemáme.“ Povzdechne si a sesbírá z matrace fotky, které pak láskyplně uloží do staré krabice od doutníků na nočním stolku. Dojdu k jejímu prádelníku, vytáhnou jí z kabelky peněženku a z ní dvacetidolarovku.

„Co to sakra děláš?“

„Koupím mu léky, které potřebuje, a nové autíčko, aby si mohl s čím hrát, když je nemocný,“ řeknu tónem, který nepřipouští námitky. Na tenhle boj jsem připravený.

Otevře ústa, aby něco namítla, ale místo toho se opět zaboří do matrace. „Fajn, jak chceš.“

„My tě taky za matku nechceme.“ Zmuchlám peníze v ruce a hodím jí peněženku zpátky do kabelky. „Prostě se od něj drž dál. Já se o něj postarám.“

„Dělej si, co chceš, chlapče, a zavři za sebou.“ Obrátí oči v sloup, zhasne lampičku a oba nás zahálí tma. Během pár vteřin bude tuhá. Po paměti se vydám pryč z ložnice a za tlumeného světla Dominikovy lampičky projdu chodbou do kuchyně pro vodu. Do sklenice vysypu polovinu sáčku od Delphine, smíchám ho s vodou a pozoruji úplněk za oknem, když vtom po skle přeběhne šváb. Se sklenicí v ruce se vydám za Dominikem, který je svlečený do spodního prádla a zuřivě se škrábe na pažích.

„Obleč se, aby ses nemohl škrábat.“

„Ale já musím.“

„Nemůžeš. Jenom se to zhorší a zůstanou ti tam jizvy.“

Přestane se škrábat a naříká, zatímco si natahuje pyžamo. Pyžamo, které je mu už malé. Pořád si pamatuju na den, kdy

jsme ho s maminkou koupili, když jsme vyřizovali jednu záležitost. Vybíral jsem ho já. Není to tak dávno, co tu s námi oba byli, živí a zdraví.

Dominik stočí zrak ke sklenici a sraští čelo. „Tohle mě posílí?“

„Ano. Pokaždé, když onemocníš, se tvoje tělo naučí, jak se s nemocí lépe vypořádat, aby ti příště nebylo tak zle. Zaútočí na původce nemoci a vytvoří si protilátky.“

„Co je to původce?“

„Ten způsobuje to, že jsi nemocný.“

„A co jsou to ty protilátky?“

„*Protilátky*. Ty žijí v našem těle. Vytvářejí bojovníky, kteří nám pomáhají poprat se s nemocemi.“

„Jak to víš?“ zeptá se a nakloní hlavu ke straně tak, jak to dělával tatínek.

„Čtu knížky. Díky nim toho hodně vím.“

„Tak já budu taky číst knížky,“ usmyslí si. „Spoustu knížek. A budu silnější. A taky toho budu hodně vědět a pak už na mě nikdo nebude moct být zlý.“

„Dobře. Vypij to.“

Dlouze se napije a zašklebí se. „Já to nechci.“

„Jsou v tom léky, které potřebuješ.“

„Fuj.“

„Vypij to, Dome. Zítra ti v lékárně koupím něco, co chutná líp.“

Usne chvíli potom, co nápoj dopije. Zkontroluji, jestli mu náhodou neklesla teplota, a potom si vedle něj lehnu a za chvíli spím.

Probudím se mezi stěnou a matrací o několik hodin později, když bouchnou vchodové dveře. Jemně Domem zatřesu, abych ho probudil.

„Jdu do lékárny. Zůstaň ležet v posteli, dokud se nevrátím.“

„Já spím,“ zakňourá.

„Jestli se do té doby probudíš, můžeš si dojít na záchod, ale hned se vrať do postele. Zůstaň v pokoji a *nikomu* neotvírej, dokud se nevrátím.“

„Já *spím*.“

„Slib mi to.“

„Slibuju, kristepane,“ zafuní a přes hlavu si přetáhne prostěradlo.

Se sevřeným žaludkem za sebou zamknu dveře. Vykročím směrem k ulici, ale pak se otočím a zamířím zpátky na verandu, kde znovu otočím klíčem v zámku. *Jednou, dvakrát, třikrát.*

Spokojen s počtem otočení se rozběhnu směrem k lékárně. Nejsem daleko od domu, když si všimnu, že se ke mně krokem blíží sedan, který stál předtím zaparkovaný naproti našemu domu. Zarazím se uprostřed kroku a otočím se. Auto pomalu zastaví vedle mě. Jsem připravený postavit se řidiči auta, ať už je to kdokoli, ale překvapí mě, že za volantem spatřím ženu. Chvilí mě sleduje opuchlými a zarudlými očima, načež stáhne okénko. „Ahoj. Omlouvám se, jestli jsem tě vydělila. Chtěla jsem se zeptat, jestli nechceš někam svézt?“

„Ne,“ řeknu jednoduše a znovu se dám do běhu.

Několik vteřin mě beze slova následuje v autě, než promluví. „Neublížím ti.“

„Nepotřebuju odvoz, děkuju.“ Upírám zrak před sebe a do očí mi stéká pot. Od té doby, co chodím na místo, které jsem objevil v den smrti svých rodičů, jsem celkem v kondici, ale dnes je horko jako v parním hrnci a tričko už mám propocené skrz naskrz.

„Jestli máš namířeno do města, hodil by se mi v autě parťák.“

Zastavím se a vrhnu na ni otrávený pohled. Je hezká a nevypadá o moc starší než já. Teprve když se přiblížím k autu, všimnu si jejího velkého břicha. Je v pokročilém stadiu těhotenství a něco mi napovídá, že se jí nemusím bát.

„Jsi ještě trochu moc mladý na to, abys tu pobíhal sám, nemyslíš?“

„Za pár měsíců mi bude dvanáct, ale proč *vy* jezdíte po sou-
sedství a nabízíte dětem, že je svezete?“

Nadzvedne koutky úst. „Asi jsem tě vyděsila, to jsem ne-
měla v úmyslu. Zrovna jsem jela kolem, když jsem tě uviděla,
a napadlo mě, že bych tě mohla někam hodit. Venku je horko.“

„Znáte se s Perkinsovémi?“

„S Perkinsovémi?“

„Patří jim dům, před kterým jste parkovala.“ Zkřížím ruce
na prsou.

„Aha, neznám. Trochu jsem zabloudila. Kam máš namí-
řeno?“

„Můj bratr je nemocný. Potřebuje léky.“

Když promluví, třese se jí brada. „Něco vážného?“

„Ne, jen neštovice.“

„Tak si naskoč. Svezu tě. Slibuji, že ti ode mě nic nehrozí.“
Vezmu za kliku, zaváhám a podívám se na cestu před sebou
a potom zpátky k domu. Třikrát jsem otočil klíčkem v zámku.
Dom usnul, ale na jak dlouho? Před několika dny jsem si v půli
cesty na své tajné místo nemohl vzpomenout, jestli jsem zamkl.

Celou cestu domů jsem utíkal a srdce mi bušilo spíš ze
strachu než z námahy, protože jsem si vůbec nebyl jistý. Tři-
krát otočit klíčem v zámku, třikrát zmáčknout kliku. Třikrát
to před odchodem překontrolovat. Jen tak si můžu být jistý.
„Musím se k němu rychle vrátit.“

„Sfoukneme to rychle,“ slíbí.

Znovu se ohlédnu na dům a cítím, jak mi po spáncích sté-
ká pot. Vůbec si nedokážu představit, že by mi ta žena chtěla
ublížit.

Tak teda jo.

Nastoupím a připoutám se. Její auto už má nejlepší léta za
sebou, je trochu omláčené, ale klimatizace funguje a já jsem

za ni vděčný. Otočí ventilaci svým směrem a pot, který mi pokrývá kůži, se začne ochlazovat.

„Můžete mě hodit do lékárny, prosím?“

„Jasně.“

Čím déle jedeme, tím víc se mi líbí na sedadle spolujezdce. Její břicho je přímo obrovské a od volantu ji dělí sotva centimetr.

„Bydlíš tam v tom domě?“

„Patří mé tetě. Nějakou dobu u ní teď budeme bydlet.“

„Líbí se ti tam?“

Pokrčím rameny na znamení, že je to tam v pohodě. Pravda je ale taková, že to tam z duše nenávidím a že nemám daleko k tomu, abych nenáviděl i Delphine.

„Ona, vy dva...“ Když promluví, třese se jí hlas, což mě trochu zneklidní. Podívám se do zpětného zrcátka na straně spolujezdce.

Třikrát. Třikrát jsi otočil zámkem.

„Takže tvůj bratr...“

„Dominik.“

„Dominik,“ polkne. „B-bolí ho to hodně?“

Podívám se na ni a ona mě sleduje, jako by se snad *ona* bála *mě*. Jako by se bála, co řeknu.

„Bude v pohodě. Já jsem měl neštovice taky, když mi bylo tolik co jemu. Každý je jednou dostane, ne?“

„Já jsem je ještě neměla. Určitě je dostanu, až je bude mít moje dítě. Ale neštovice je lepší prodělat v dětství. Četla jsem to v jedné knize o rodičovství.“

„Budete mít dceru, nebo syna?“ Tohle je ten nejpodivnější rozhovor, jaký jsem kdy vedl. Netuším, co to je za ženu, ani proč mi nabídla, že mě svezí, ale jsem rád, že sedím v klimatizovaném autě, a tak je mi to vcelku jedno.

„Dceru. Přemýšlela jsem, že ji pojmenuji Leann.“

Nakrčím nos a jí to neujde. Zasměje se.

„Tohle jméno se ti nelíbí, co? Tak se jmenuje moje matka.“

„Omlouvám se.“ Ohlédnu se směrem k domu a modlím se, aby se Dominik neprobudil.

„Není se za co omlouvat. Ještě jsem se nerozhodla napevno. Možná jí ho dám jako druhé jméno.“

Když o pár minut později zastaví u lékárny, sáhnu po klíče a otočím se k ní. „Díky za svezení.“

„Nevadí, když půjdu s tebou? Můžu ti pomoci najít, co hledáš.“

Svraštím obočí.

„Mám teď chvíli volno,“ řekne tiše.

„No... asi jo, jestli se vám chce.“

Přikývne a vystoupí taky z auta. Otevru jí dveře do lékárny a ona se kolébavou chůzí vydá dovnitř.

„Děkuji,“ řekne nepřítomně. Obličej má zarudlý, podobně jako Delphine po probrečené noci. Společně projdeme několik uliček, dokud nenajdeme, co hledáme. Popadne krém proti svědění, který stojí osm dolarů, a v tu chvíli vím, že jsem v háji.

„Díky,“ řeknu, když sáhne po balení paralenu pro děti, když vtom si všimnu ceny uvedené na regálu, odkud ho vytáhla.

Jedenáct dolarů.

Nebudou mi stačit peníze.

„Co dalšího potřebuješ?“

„Nic.“ Kousnu se do rtu a zaostřím na levnější balení léku, které vyrábí lékárenský řetězec. „Vezmu si tenhle.“

Ona s tvářemi v rozpacích popadne další balení značkového paralenu a hodí ho do nákupního vozíku, který si vzala u vchodu. „Já ti to koupím.“

„Cože?“ Jsme skoro stejně vysocí. Možná, že mám dokonce o centimetr navrch. „Ale proč?“

„Udělám to moc ráda, jestli ti to nevadí.“

„Ale... já vůbec...“

„Bude to naše tajemství,“ usměje se na mě.

Přikývnu, protože opravdu nemám na výběr. Kdyby mi to nenabídla, možná bych nakonec neměl dost a musel bych léky ukrást. Poslední dobou mi to několikrát prošlo, ale nikdy jsem z toho neměl dobrý pocit. Dělán to jen z důvodů, jako je tenhle, když se stane něco podobného jako dnes a já nemám jinou možnost. Na dědictví, které mi náleží po smrti mých rodičů, nemůžu sáhnout, dokud mi nebude šestnáct, a tak zatím musím brát, co je. Budu se do té doby muset naučit poradit si jinak a mám trochu neblahé tušení, že se na své mrštné prsty budu muset spoléhat častěji. Musím si ale dávat pozor. Jestli mě při krádeži chytí, upozorním tím úřady na Delphine a Doma. Všechno musí jít jako po másle: musím být dvakrát tak rychlý a dvakrát tak chytrý jako každý obyčejný zlodějíček. Závisí na tom můj život, a také Domův. Zavalí mě povědomý pocit studu a já sám sobě přísahám, že si jednou vydělám dost peněz, abych se takhle už nikdy nemusel cítit.

Dobrá samaritánka jako by četla moje myšlenky: „Napadá tě ještě něco, co tvůj bráška potřebuje?“

„Jen snad autíčko a knížku.“

„Paráda,“ ožije. „Pomůžu ti je vybrat.“

„Vážně mi nemusíte...“

„Udělám to ráda,“ odvěti naléhavě a hlas se jí už zase trochu třese. „D-dnešek je jeden z těch dní, kdy všechno stojí za starou belu,“ vysvětlí. „Stává se ti to někdy?“

„Pořád.“ Odvrátí se ode mě a otře si rukou obličej – moje odpověď ji patrně vyvedla z míry.

„Promiňte. Nebudte smutná. Můžete mi klidně pomoci.“ Jediné, co chci v tuhle chvíli udělat, je nechat tady tuhle cizí dámu a utíkat domů za bráškou, ale když se ke mně otočí, píchne mě na hrudi.

„Neomlouvej se mi, nikdy. To ty mi promiň. Nálada mi teď v těhotenství lítá jako na horské dráze. Nechtěla jsem tě přivést do rozpaků.“

„Můžou za to hormony,“ zopakují slova pana Belina, našeho učitele přírodopisu. „Roste ve vás miminko. Dává to smysl.“

Usměje se na mě. „Tobě to pálí, vid’?“ Zatlačí do nákupního vozíku a já se vydám za ní.

„Mám dost dobrou paměť.“

„To je dobře. Kéž bych ji já neměla,“ řekne a tiše se zasměje.

Přesuneme se v obchodním domě do oddělení hraček a já porovnávám cenu několika autíček, na které mám dost peněz, když ona vytáhne z regálu celou sadu.

„Co tahle sada? Mohl by si hrát se všemi.“

„Nemůžu...“ Tvář mi opět hoří studem. „Na celou sadu nemám dost peněz.“

„Koupím ti ji. Věř mi, udělá mi to radost.“

„Tak dobře.“ Souhlasím, protože mi nic jiného nezbyvá. Musím zpátky za bratrem. Žaludek už mám zase sevřený a nervózně si poklepávám prsty o stehno.

Třikrát jsi otočil klíčem. Třikrát.

Přejede prsty po balení autíček, jako by to byla odpověď, a do plnicího se vozíku přidá dečku s motivem autíček.

„Bude se mu líbit. Je do aut úplný blázen.“

Nato zpozorní. „Co dalšího potřebuje?“

Všechno. Nové oblečení a boty. *Svoje rodiče.* S knedlíkem v krku sklopím pohled. „Už jenom knížku. Čtení mu začíná jít.“ Nevím, proč jsem měl potřebu jí to říct, ale vycítil jsem, že ji to zajímá, a já chci, aby to ještě někoho kromě mě zajímalo, kohokoliv. Lidi ze schůzek už za námi skoro nechodí. Zdá se, že zájem o to, jak se nám daří, jim vydržel jen prvních pár měsíců po smrti rodičů.

„Knižku, tak jo,“ usměje se, přestože má oči znovu zalité slzami, a já si rozpačitě odkašlu. Ta paní má pořádně rozhozené hormony; je přecitlivělá. Tvářím se jakoby nic a přemýšlím nad tím, jestli si vůbec může dovolit všechno, co naházela do vozíku. V oddělení s knížkami projdu regály a nějaké dvě

vyberu. Ona si je ode mě vezme a potom přihodí ještě dalších sedm. A pak jsme najednou v oddělení s potravinami a ona do košíku hází obsah celého regálu s polévkami, iontové nápoje, sušenky a čokoládu.

„Dom čokoládu nejí,“ poznamenám.

„A co ty?“

„Já ji miluju.“

„Tak si ji dáš ty.“

„Mně ji kupovat nemusíte,“ odvětim a s obavami si prohlížím přeplněný vozík.

„Ale musím.“

„Bydlíte v Triple Falls?“ Musím přestat přemýšlet nad tím, jak dlouho už jsem pryč. Je vzhůru. Cítím to.

Třikrát. Je zamčeno, je zamčeno.

Bezděky se podívám na plastové hodiny, které visí na zdi nad pultem lékárny. Je půl osmé. Sean už to k nám určitě má namířeno, aby vyzvedl bratra a šli spolu do školy. Jestli ještě spí, Sean ho zanedlouho vzbudí. Zbývá mi už jen pár minut.

„Teď už ne. Před nedávnem jsem se odstěhovala. Dneska jsem tady měla někoho navštívit... ale...“ Zavrtí hlavou. „To je jedno.“

Při opětném pohledu na hodiny se mi rozbuší srdce a poslouchám jen napůl. Jestli bude mít hlad, mohla by ho napadnout nějaká blbost, třeba že by si mohl udělat vajíčka.

Až na to, že žádná podělaná vajíčka nemáme. Otočím se na ni a najednou mě svrbí dlaně. „Musím za bratrem. Musím jít. *Hned teď.*“

Vykulí oči. „Je doma sám?“

Přikývnu.

To ji znovu rozhodí. „Spal, když jsem odcházel. Nechtěl jsem ho v tomhle vedru brát s sebou. Teta si nemohla vzít volno. Budu s ním doma. Jsem na to už dost starý.“ Z mého hlasu je cítit vztek. Řekl jsem toho o dost víc, než jsem měl.

„Neboj se, nikomu to neřeknu. Není to tvoje vina,“ ujistí mě. „Jsi dobrý bratr.“

Rychle se žene k pokladně a já zírám na hromadu tašek a přemýšlím, jak to všechno odnesu domů, ale těší mě představa, že se Dom rozzáří, až uvidí, co v nich je.

„Pojď, naložíme to do auta a pak tě hodím domů.“ S úlevou na ni upřu pohled. „Opravdu?“

„Samozřejmě. Snad sis nemyslel, že tě nechám, abys to všechno táhl pět kilometrů až domů?“

Pokladní jí sdělí celkovou částku a já zírám na displej s vyvalenýma očima. Dvě stě dvanáct dolarů. Bez mrknutí oka jí podá tři stodolarovky a drobné hodí do jedné z tašek. Vytřeštím na ni oči.

„Pro případ, že bude potřebovat další léky,“ vysvětlí, ale já vím, že mi ty peníze dává z lítosti. A je mi to proti srsti.

Ztěžka polknu a přikývnu, protože ze sebe nedokážu dostat ani hlásku. Posbírám tašky s nákupem a naskládám je do auta. Ona nastartuje a zapne klimatizaci. Po cestě domů nemluvíme. Podívám se na zadní sedadlo plné tašek a pak vedle sebe na ženu křečovitě svírající volant. Je mi téhle smutné těhotné ženy líto. Musí být hodně opuštěná, když měla potřebu jít se mnou na nákup, aby si nepřipadala tak sama.

Když zastaví na příjezdové cestě a chystá se vystoupit a jít mi pomoci, zarazím ji. I když je milá, dovnitř ji nepozvu. Málodky někomu dospělému dovolím přiblížit se k Dominikovi. Nevěřím jim. Nevěřím tady nikomu. Jakmile tašky vynesu na verandu, vrátím se k autu, zavřu zadní dveře a ona stáhne okénko na straně spolujezdce. „Děkuji.“

„Za nic mi, prosím tě, neděkuj, rádo se stalo.“ Zavrtí hlavou a vypadá to, že se znovu rozpláče.

„Jsem Tobíáš,“ řeknu jí, jako by na tom záleželo.

„Díky, že jsi mi dělal společnost, Tobíáši.“

„Doufám, jsem vám vylepšil den.“